

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Kłęk
Ławnicy	-	Aneta Owczarek
	-	Halina Potrzebna
Protokolant	- - - - -	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź sekr. sąd. Monika Szukalska staż. Magdalena Tomczyk staż. Katarzyna Wawrzyniak sekr. sąd. Katarzyna Młyńczyk

w obecności prokuratorów Sławomira Pintery, Beaty Chałubek-Kos i Piotra Matusiaka, po rozpoznaniu w dniach 09, 12 i 26 IV, 11 V, 07 VI, 6 VIII, 10 i 17 IX, 05 X, 8 i 26 XI oraz 13 i 21 XII 2018 r. sprawy:

1. **R. S. (1) ps. (...)**, syna H. i M. z domu G. ur. (...) w Ł.,

<u>oskarżonego o to, że:</u>	I	w okresie od października 2014 do 27 sierpnia 2015 r. w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w tym art. 33-35, art. 37 i 40, w celu osiągnięcia
		korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany, które w łącznej ilości, co najmniej 800 gram sprzedał M. J. (1) w cenie od 15 do 22 zł za gram celem dalszej sprzedaży przy czym

		<p>z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,</p> <p><u>tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.</u></p>
	<p>II</p>	<p>w bliżej nieustalonych dniach od 2014 r. do 27 sierpnia 2015 r. w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany w ilości 1 kilograma, które odpłatnie w cenie po co najmniej 25 zł za gram nabył od M. D. (1), oraz znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 300 gram, które odpłatnie w cenie po 7 zł nabył od M. D. (1), celem dalszego udzielania,</p> <p><u>tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.</u></p>
	<p>III</p>	<p>w bliżej nieokreślonych dniach od 2014 r. do 27 sierpnia 2015 r. w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości łącznie co najmniej 2 kilogramów, które odpłatnie w cenie po co najmniej 17 złotych za gram przekazał M. D. (1) celem dalszego udzielania, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,</p>

		<p>tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o <u>przeciw-działaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.</u></p>
	IV	<p>w bliżej nieustalonym okresie pierwszej połowy 2014 r. w Ł. woj. (...), wspólnie i w po-rozumeniu z prawomocnie skazanym A. J. (1) i M. D. (1) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uprawiali konopie inne niż włókniste w ilości, co najmniej 70 roślin przy czym uprawa ta dostarczyła znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, a następnie po ścięciu roślin wysuszyli je wytwarzając znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany w ilości, co najmniej 900 gram suszu,</p> <p>tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy o <u>przeciw-działaniu narkomanii i z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdzia 1 aniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.</u></p>
	V	<p>w bliżej nieokreślonym dniu na przełomie 2012/2013 r. w Ł. wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany w ilości 1000 gram, które odpłatnie w cenie po co najmniej 15 złotych za gram nabył od M. D. (1) i K. K. (1),</p> <p>tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o <u>przeciw-działaniu narkomanii</u></p>
	VI	<p>w bliżej nieustalonym dniu 2014 r. w Ł. woj. (...) wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w</p>

		<p>celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste-marihuany w ilości nie mniej niż 1000 gram, które w cenie po 12 zł za gram nabył od M. D. (1),</p> <p><u>tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii</u></p>
	VII	<p>w bliżej nieustalonym dniu w 2014 r. w Ł. woj. (...) udzielił pomocy M. D. (1) w ten sposób, że działając w zamiarze aby ten wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w ilości 1 kilograma amfetaminy, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu w ten sposób, że przywiózł i zapoznał z M. D. (1) odbiorcę narkotyków o nazwisku lub pseudonimie (...) lub (...)</p> <p><u>tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii</u></p>

2. **R. C. (1)**, syna J. i I. z domu T., ur. (...) w Ł.,

<u>oskarżonego o to, że:</u>	VIII	<p>jesienią 2015 r. wbrew przepisom ustawy działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z prawomocnie skazanym M. D. (1) i innym mężczyzną odpowiadającym w odrębnym postępowaniu dokonał wewnątrz-wspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 5 kilogramów amfetaminy i znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 1</p>
-------------------------------------	-------------	---

		<p>kilograma dostarczając je do Ł. na terenie Polski z Holandii, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne,</p> <p><u>tj. o czyn 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.</u></p>
	IX	<p>w listopadzie-grudniu 2015 r. wbrew przepisom ustawy działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną odpowiadającym w odrębnym postępowaniu dokonał wewnątrz-wspólnotowego nabycia znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci 10 000 sztuk tabletek (...)ekstazy i 2 kilogramów amfetaminy dostarczając je do Ł. na terenie Polski z Holandii przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne</p> <p><u>tj. o czyn 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.</u></p>
	X	<p>latem 2015 r w Ł. działając wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci (...)ekstazy w ilości 1000 sztuk tabletek, które odpłatnie w cenie po 2,5 zł za tabletkę przekazał M. D. (1) celem dalszego udzielania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne,</p>

		<p>tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>
	<p>XI</p>	<p>latem 2015 r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy działając wspólnie i w porozumieniu z prawomocnie skazanym M. D. (1) przerabiał znaczną ilość substancji psychotropowej w ten sposób, że ze 100 gram amfetaminy, 200 gram (...) i innej jeszcze nieustalonej substancji, które otrzymał od M. D. (1) wytworzył 2000 tabletek z ww. substancjami psychotropowymi a następnie narkotyki te wprowadził do obrotu, udzielając ich M.-cinowi D. w cenie po 2 zł za tabletkę, celem dalszej sprzedaży hurtowej i detalicznej przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne,</p> <p>tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>

3. **T. K. (1) ps. (...)**, syna M. i D. z domu B., ur. (...) w Ł.,

<p><u>oskarżonego o to, że:</u></p>	<p>XII</p>	<p>w bliżej nieustalonym okresie 2014 r. w Ł. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uprawiał konopie inne niż włókniste, przy czym uprawy te dostarczyły</p>
--	-------------------	---

		<p>znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, a następnie po ścięciu roślin wysuszył je wytwarzając znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany w ilości co najmniej 2000 gram suszu, który w znacznych ilościach wprowadzał do obrotu przekazując M. D. (1) w cenie co najmniej 18000 zł, celem dalszej hurtowej sprzedaży,</p> <p><u>tj. o czyn art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.</u></p>
	<p>XIII</p>	<p>w bliżej nieustalonym dniu 2014 r. w Ł. woj. (...) wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste-marihuany w ilości nie mniej niż 400 gram, które wcześniej nabył od M. D. (1) w cenie po co najmniej 26 zł za gram i przekazał innej nieustalonej osobie,</p> <p><u>tj. o czyn art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii</u></p>

1 R. S. (1)

a) w miejsce zarzucanych mu w **pkt. I-III i VI** czynów uznaje za winnego tego, że: w okresie od stycznia 2014 r. do 27 sierpnia 2015 r. w Ł. okręgu (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj.

- ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniej niż 1000 gram, które w cenie po 12 zł za gram nabył od M. D. (1),
- suszu ziela konopi innych niż włókniste, które w łącznej ilości, co najmniej 300 gram sprzedał M. J. (1) w cenie od 15 do 22 zł za gram;

- suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1000 gram, które odpłatnie, w cenie po co najmniej 25 zł za gram nabył od M. D. (1),
- amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 300 gram, które celem odsprzedaży, odpłatnie, w cenie po 7 zł za gram nabył od M. D. (1),
- mefedronu w ilości łącznej co najmniej 2 kilogramów, który odpłatnie w cenie po co najmniej 17 złotych za gram zbył M. D. (1),

przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 65§1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

b) uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu w **pkt. IV** czynu wyczerpującego dyspozycję art. 53 ust. 2 i art. 63 ust 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

c) uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu w **pkt. V** czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

d) uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu w **pkt. VII** czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 60§1 i 6 pkt. 3 k.k. w zw. z art. 19§1 i 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

e) na podstawie art. 85§1 k.k. oraz art. 86§1 i 2 k.k. orzeka wobec R. S. (1) w miejsce wymierzonych:

- w pkt. 1a, 1.b, 1.c i 1.d kar pozbawienia wolności karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt. 1a, 1.b i 1.c kar grzywny karę łączną 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

f) na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka wobec R. S. (1), w związku z rozstrzygnięciem z pkt. 1.a,

- tirét 2. przepadek kwoty 4.500 (czterech tysięcy pięciuset) złotych tytułem równowartości osiągniętej korzyści majątkowej;
- tirét 5. przepadek kwoty 34.000 (trzydziestu czterech tysięcy) złotych tytułem równowartości osiągniętej korzyści majątkowej;

g) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) orzeka wobec R. S. (1) na rzecz Fundacji (...) - Readaptacyjnego w M. nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii:

- w związku z rozstrzygnięciami z pkt. 1.b w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych;
- w związku z rozstrzygnięciami z pkt. 1.c w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

h) na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza R. S. (1) na poczet wykonania orzeczonej w pkt. 1e tirét 1. łącznej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 13 listopada 2017 r. godz. 19³⁰ przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

2 **R. C. (1)** uniewinnia od dokonania zarzucanych mu w **pkt. VIII-XI** czynów i kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

1 **T. K. (1)**:

a) w miejsce zarzucanych mu w **pkt. XII i XIII czynów** uznaje za winnego tego, że w okresie od 01 stycznia do 31 grudnia 2014 r. w Ł., okręgu (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu ziele konopi innych niż włókniste, tj:

- okresie od 21 czerwca do 23 września 2014 r. 2.000 g, które zbył za kwotę 18.000 zł M. D. (1),
- 400 g, które nabył od M. D. (1) w cenie po nie mniej niż 26 zł za gram i zbył innej nieustalonej osobie,

to jest za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

b) na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka wobec T. K. (1), w związku z rozstrzygnięciem z pkt. 1.a, przepadek kwoty 18.000 (osiemnastu tysięcy) złotych tytułem równowartości osiągniętej korzyści majątkowej;

c) na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza T. K. (1) na poczet wykonania orzeczonej w pkt. 3a kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 12 grudnia 2017 r. godz. 13⁴⁰ do 20 grudnia 2017 r. godz. 14¹⁵ przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

4. Zasadza na rzecz Skarbu Państwa od:

- a) R. S. (1) 2.000,00 (dwa tysiące) złotych tytułem opłaty oraz 510,00 (pięćset dziesięć) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem,
- b) T. K. (1) 2.200,00 (dwa tysiące dwieście) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70,00 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem.

Sygn. akt II K 53/17

UZASADNIENIE

I-III, VI/ 1,a

W okresie od 1 października 2012 r. do 27 maja 2013 r. R. S. (1) był tymczasowo aresztowany do sprawy II K 125/13 Sądu Rejonowego w Łasku. 27 maja 2013 r. odzyskał wolność w następstwie zamiany aresztu na poręczenie majątkowe. Oskarżony ponownie został pozbawiony wolności 28 sierpnia 2015 r., kiedy to rozpoczął wykonywanie prawomocne orzeczonej we wspomnianej sprawie kary i pozostawał w odosobnieniu do 24 sierpnia 2016 r.

Mimo toczącej się przeciwko ww. oskarżonemu, przed Sądem Rejonowym w Łasku sprawy II K 125/13 R.R. S. po opuszczeniu aresztu, w maju 2013 r., nawiązał współpracę z osobami, z którymi uprzednio handlował narkotykami. Celem było pozyskanie środków pieniężnych na zaspokojenie własnych potrzeb. M.in. od października 2014 r. do 27 sierpnia 2015 r. współpracował z M. J. (1) oraz M. D. (1). Każdy z wymienionych miał własny krąg hurtowych odbiorców narkotyków, każdy działał na własny rachunek, przy czym w zależności od sytuacji na runku współpracowali oni ze sobą pozostając ze sobą w złożonych, różnokierunkowych, relacjach zbywca-nabywca. Zależne to było od zapotrzebowania dyktowanego przez rynek, jakości i cen. Przykładowo, jeśli któryś z nich nie miał w danym czasie własnej marihuany ew. nie miał marihuany określonej jakości kontaktował się z pozostałymi. Uczestnicząc w przedmiotowych kontaktach R.R.S. czynił to, by osiągnąć środki na utrzymanie.

Do kontaktów wykorzystywali także telefony i opisane powyżej relacje znajdują oparcie w zarejestrowanych podczas kontroli operacyjnych Król, Król I, Król II, Król III rozmowach telefonicznych M.A.D., M. J. oraz R.R. S.. We wzajemnych relacjach M. J. (1) i M. D. identyfikowali oskarżonego R. S. pseudonimem (...) ew. (...). M. J. i R.R. S. spotykali się regularnie, przeciętnie 2 razy w tygodniu oraz pozostawali ze sobą w stałym kontakcie telefonicznym. W trakcie kontaktów telefonicznych nie rozmawiali wprost o narkotykach. Ustaleń w tym przedmiocie dokonywali podczas spotkań bezpośrednich. R.R. S. dokonywał zakupów marihuany tak do M. J., jak i M.A.D. (zez. M.A.D. k. 309v-316v t.s., 343v-344v, 346, 400-404v t.s. w zw. z k. 724-725, 805a-806, 807-809v, 810-811, 812, 815v, 817v-818, 819-820, 821-822, 827-v, 829-v, 833v, 834v; 768-v w zw. z k. 38v t. IV oraz 812 i 815; zez. M. B. k. 345-346; M. J. k. 435v-438v t.s. w zw. z k. 701v, 703v, 704, 706, 708v-709, 723, 1334v-1335 t. ID).

W okresie od stycznia 2014 r. do chwili osadzenia w zakładzie karnym w sierpniu 2015 r. R. S. nie był nigdzie na stałe zatrudniony i nie osiągał dochodów z pracy najemnej. Co kilka kilkanaście dni, działając w celu pozyskania środków na utrzymanie z obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych (d.: zez. M.A.D. k. 309v-316v t.s., 343v-344v, 346, 400-404v t.s. w zw. z k. 821-822 t. IE w zw. z k. 38v t. IV; zez. M. J. k. 435v-438v t.s. w zw. z k. 701v, 703v, 704, 706, 708v-709, 723, 1334v-1335 t. ID).

W szczególności, we wskazanym okresie nabył od M. D. nie mniej niż 1.000 gram ziela konopi innych niż włókniste, przy czym za każdy gram marihuany będącej przedmiotem tej transakcji zapłacił 12 zł (d.: zez. M.A.D. k. 309v-316v t.s., 343v-344v, 346, 400-404v t.s. w zw. z k. 821-822 t. IE w zw. z k. 38v t. IV; komunikat k. 904v).

W tym samym okresie sprzedał M. J. (1) co najmniej 300 gram suszu ziela konopi innych niż włókniste uzyskując w zamian od 15 do 22 zł za gram sprzedanej marihuany (d.: zez. M. J. k. 435v-438v t.s. w zw. z k. 701v, 703v, 704, 706, 708v-709, 723, 1334v-1335 t. ID).

W tym samym czasie R.R. S. zakupił od M. D. 1.000 g suszu ziela konopi innych niż włókniste płacąc w zamian co najmniej 25 zł za każdy gram środka odurzającego (d.: zez. M.A.D. k. 309v-316v t.s., 343v-344v, 346, 400-404v t.s. w zw. z k. 821-822; komunikat k. 997v, k. 1003v).

W ramach współpracy z M.A.D., we wskazanym czasie, R.R. S. nabył od ww. co najmniej 300 gram amfetaminy płacąc po 7 zł za gram k. 309v-316v t.s., 343v-344v, 346, 400-404v t.s. w zw. z k. 724-725, 805a-806, 807-809v, 810-811, 812, 815v, 817v-818, 819-820, 821-822, 827-v, 829-v, 833v, 834v; 768-v w zw. z k. 38v t. IV oraz 812 i 815).

W tym samym czasie, co najmniej kilkakrotnie, w następujących po sobie miesiącach, R. S. sprzedawał M. D. mefedron, przy czym każda z pojedynczych, comiesięcznych, transakcji dotyczyła przeciętnie 200 g mefedronu, choć była jedna i dotycząca 500 g tej substancji. Ogółem w tych transakcjach R. S. sprzedawał M. D. co najmniej 2 kg mefedronu po cenie nie niższej niż 17 złotych za gram. Za wskazaną ilość R.R. S. otrzymywał od M.A.D. łącznie 34.000 zł (d.: zez. M.A.D. k. 309v-316v (t.s.), 343v-344v, 346, 400-404v (t.s.) w zw. z k. 821-822; komunikat k. 858v-860v).

IV/1.b

W pierwszej połowie 2014 r. M. D. wraz z R. S. zaproponowali A. J. (2) wspólną uprawę marihuany, która miała zostać zorganizowana w zajmowanym w owym czasie przez A. J. mieszkaniu usytuowanym w Ł., przy ul. (...) – w budynku jednorodziennym należącym do M. W.. W ramach porozumienia ustalono, że uprawa zostanie sfinansowana w częściach przez każdego z nich, przy czym każdy z nich miał w zamian za wkład finansowy uzyskać odpowiadającą mu ilość gotowej marihuany wytworzonej z zebranego z uprawy ziela konopi innych niż włókniste. Organizacją uprawy zajęli się M. D.. Zgodnie z ustaleniami uprawa została ulokowana w pomieszczeniu mieszkalnym wynajmowanym przez A. J. – w namiocie wstawiony do wnętrza tegoż pomieszczenia. Namiot, inne przedmioty i urządzenia wykorzystywane podczas uprawy, (lampy oświetleniowe, wentylatory, ziemię), a także środki chemiczne, którymi zasilano rośliny dostarczył M. D.. On także zakupił i zasadził nasiona konopi innych niż włókniste. Wszelkie zakupy na potrzeby uprawy realizował M.A.D. finansując je ze wspólnych, w tym i pochodzących od R.R. S., środków. Podczas wzrostu roślin czynności związane z uprawą jak podlewanie, naświetlanie, zasilanie środkami chemicznymi, załączanie wentylatorów, realizował wg wskazówek M.A.D. A.E. J.. Nad uprawą czuwał także R.R. S. z tym jednak, że to ograniczało się do oglądu uprawy – oskarżony nie wykonywał żadnych czynności. Zbiorem ziela konopi zajęli się M.A.D. oraz A.E. J.. Wyłącznie A.E. J. zajmował się suszeniem ziela czyniąc to wg zaleceń M.A.D.. Przedmiotowa uprawa obejmowała pierwotnie około 100 roślin. Część roślin w trakcie wegetacji obumarła. Ostatecznie plon przyniosło, co najmniej 70 roślin konopi innych niż włókniste, z których zebrano ziele, z którego w następstwie wysuszenia wytworzono co najmniej 900 g (d.: zez. A.E. J. k. 346v-348v t.s. w zw. z k. 163-164 t. II i 838-839 a także k. 403-v t.s.; zez. M.A.D. k. 309v-316v t.s.).

V/1.c

W okresie 2012-2013 r. oskarżony R. S. (1) zadeklarował wobec M. D. zamiar nabycia, celem odsprzedaży pomniejszym dilerom 2 kg marihuany. Mając ze strony oskarżonego deklarację nabycia marihuany M. D. nawiązał kontakt z K. K. (1) informując go, że ma zainteresowanego nabyciem marihuany, po czym umówił w Ł., na parkingu przy CH Manufaktura spotkanie finalizujące transakcję. Na spotkanie M. D. dojechał wspólnie z K. K. (1), który dysponował dwoma workami foliowymi. W każdym z nich był 1 kg marihuany. Jako zbywca wystąpił M.A.D.. Już w trakcie spotkania R.R. S. stwierdził, że kupi nie 2, a 1 kg marihuany. W konsekwencji M. D. sprzedał wówczas R.R. S. za 15.000 zł (po 15 zł/g), 1 kg marihuany, która należała do K. K., przy czym po transakcji M.A.D. przekazał pieniądze K. K. otrzymując 1.500 zł za pośrednictwo (d.: zez. M.A.D. zez. k. 309v-310v oraz 400-404v t.s. w zw. z k. 811-812).

VII/1.d

W 2014 r. R. S. (1) w towarzystwie mężczyzny o nazwisku (...) lub (...) przyjechał na spotkanie z M. D.. Oskarżony przedstawił M.A.D. towarzyszącego mu mężczyznę uściślając, że jest on zainteresowany zakupem amfetaminy. W następstwie tegoż M. D. sprzedał (...) lub (...) 1 kg amfetaminy w cenie 5.000 zł. W dniu transakcji nabywca zapłacił M.A.D. 4.000 zł zaś pozostałą kwotę (1.000 zł) miał uregulować w terminie późniejszym. M.A.D. przystał na takie rozliczenie z uwagi na fakt nawiązania kontaktu z nabywcą poprzez R.R. S. – w tym upatrując gwarancji uregulowania długu przez nabywcę. M.A.D. odnotował w notatniku przedmiotową transakcję i dług (d.: zez. M.A.D. k. 312v).

XII, XIII/3.a

M. D. parając się handlem narkotykami utrzymywał kontakty także z oskarżonym T. K. (1). W 2014 r. T.J. K. zakupił od M. D. nie mniej niż 400 g marihuany określanej w slangu nazwą „amnezja” – tj. marihuaną bardzo dobrej jakości, wywołującą, już w podstawowej dawce, u osób zażywających w celu odurzenia silną euforię. Oskarżony zapłacił M.A.D. za przedmiotową marihuanę 26 zł za gram (d.: zez. M.A.D. k. 312-v, 400-404v t.s. w zw. z k. 812 t. IE oraz k. 38v t. IV).

We wrześniu 2014 r. T. K. (1) zbył M. D. 2 kg środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany. W ramach transakcji, w zamian za wskazaną ilość narkotyku, T.J. K. otrzymał od M. D. 18.000 zł tj. po 9 zł za 1 gram środka odurzającego (d.: zez. M.A.D. k. 309v-316v t.s., 343v-344v, 346, 400-404v t.s. w zw. z k. 821-822 t. IE oraz k. 38v t. IV).

Dokonując nabycia od T. K. (1) 2 kg marihuany M.A.D. miał już ustalonego nabywcę, którym był R. S. (1). Obaj rozmawiali telefonicznie na temat tej transakcji w dniu 02 września 2014 r. Podczas wspomnianej rozmowy R. S. spytał M.A.D. ile będzie miał marihuany nabytej od T. K. oraz zadeklarował nabycie większej części z owych 2 kg, przy czym mężczyźni zakończyli rozmowę ustaleniem spotkania finalizującego transakcję (d.: zez. M.A.D. k. 309v-316v t.s., 343v-344v, 346, 400-404v t.s. w zw. z k. 821-822 t. IE w zw. z k. 38v t. IV; komunikat k. 904v).

R. S. (1) ps. (...) ma 27 lat, jest bezdzietnym kawalerem, posiada wykształcenie podstawowe, zadeklarował, że w okresie poprzedzającym pozbawienie wolności utrzymywał się z pracy najemnej w szarej strefie (w budownictwie) przynoszącej mu dochody w kwocie 2.500 zł netto, nie posiada majątku, był karany:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku z 25 listopada 2013 r. w sprawie II K 125/13 za:

- dokonany w okresie od 01 października 2008 r. do 21 czerwca 2010 r. czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2012 r. poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. (udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych (amfetamina) i środków odurzających (marihuana) karę 2 lat i 2 m-cy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka odpowiada kwocie 15 zł,
- dokonany w okresie od lipca 2008 r. do września 2010 r. czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2012 r. poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. (odpłatne udzielanie marihuany) na karę roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka odpowiada kwocie 15 zł,

przy czym, na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k., w miejsce kar jednostkowych, orzeczono kary łączne 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka odpowiada kwocie 15 zł,

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku z 17 grudnia 2015 r. w sprawie II K 325/15 za dokonany 28 sierpnia 2015 r. czyn z art. 178a§1 k.k. na karę 120 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka odpowiada kwocie 10 zł;

przy czym w okresie poprzedzającym okres zarzutów oskarżony

- od 01 października 2012 r. do 27 maja 2013 r. był tymczasowo aresztowany do sprawy II K 125/13 Sądu Rejonowego w Łasku;
- w okresie od 28 sierpnia 2015 r. do 24 sierpnia 2016 r. wykonywał karę pozbawienia wolności orzeczoną we wspomnianej wyżej sprawie,
- ponownie został zatrzymany 13 listopada 2017 r. do potrzeb sprawy niniejszej,

(d.: dane osobopoznawcze k. 307, K.R.K. k. 11-13 t. II, odpisy wyroków k. 22, 23-26 t. II, inf. o dochodach k. 14-16, inf. N.-Sad k. 112-118, 724).

T. K. (1) ps. (...), Jota ma 29 lat, jest kawalerem ma dwoje dzieci w wieku 6 lat i kilku miesięcy, posiada wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, bez majątku, utrzymuje się z prac dorywczych w budownictwie, jako pomocnik zbrojarza i deklaruje dochody rzędu 2000 – 2200 zł miesięcznie, jest właścicielem udziału w majątku spadkowym obejmującym nieruchomości w Ł. K. przy ul. (...), nie był karany (d.: dane osobopoznawcze k. 307-v, inf. K.R.K. k. 57).

R. C. (1) ma 46 lat, jest rozwiedziony ma dwoje dzieci w wieku 6 i 17 lat, posiada wykształcenie średnie techniczne – technik ogrodnik, utrzymuje się z pracy najemnej jako kierowca w transporcie międzynarodowym, deklaruje dochody w kwocie 2000-2500 zł netto miesięcznie, jest właścicielem gruntu rolnego we wsi W. o pow. 0,6 ha był karany:

1) wyrokiem Sadu Rejonowego w Łasku z 30 marca 2016 r. w sprawie II K 27/06 za czyn z art. 300§2 k.k. (zbycie przedmiotu zabezpieczenia), przy zastosowaniu art. 58§3 k.k. na karę 200 stawek dziennych grzywny (po 10 zł stawka);

2) wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z 02 lutego 2012 r. w sprawie III K 393/11 za czyny z:

- art. 258§1 k.k. na karę roku i 6 m-cy pozbawienia wolności
- art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 294§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 12 k.k. (wprowadzenie w błąd kontrahentów co do zamiaru zapłaty za pobrany towar i podrabianie dokumentów sprzedaży) na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny (po 50 zł stawka);

przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 2 lat i 6 m-cy wykonaną 31 lipca 2013 r.

3) wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z 07 października 2013 r. w sprawie XVI K 103/12 za czyny z:

- art. 258§3 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności,
- art. 294§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. (wprowadzenie w błąd kontrahentów co do zamiaru zapłaty za pobrany towar) na karę 2 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny (po 10 zł stawka),
- art. 294§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. (wprowadzenie w błąd kontrahentów co do zamiaru zapłaty za pobrany towar) na karę 2 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny (po 10 zł stawka),
- art. 276 k.k. (ukrywanie dowodu osobistego innej osoby) na karę 20 stawek dziennych grzywny (po 50 zł stawka),
- art. 278§2 k.k. (uzyskanie programu komputerowego bez licencji) na karę 3 m-cy pozbawienia wolności

przy czym, na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k., w miejsce kar jednostkowych, orzeczono kary łączne 350 stawek dziennych grzywny (po 50 zł stawka) oraz 4 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 8 lat (zastosowano art. 343§1 i §2 pkt. 2 k.p.k.) (d.: dane osobopoznawcze k. 307v, inf. K.R.K. k. 449-450; odpisy wyroków k. 52, 65-70, 87-93).

R. S. (1) nie przyznał się do dokonania zarzucanych czynów i także stanowisko prezentował w śledztwie – także w toku czynności konfrontacji (wyj. k. 308-v (t.s) w zw. z k. 74v, 125, 130v-131, k. 133-134, 163v-164 t. II).

R. C. (2) nie przyznał się do dokonania zarzucanych czynów i pomijając posiedzenie w przedmiocie wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania w toku postępowania korzystał z prawa do milczenia. Przed Sądem Rejonowym oskarżony wskazał, że wykonując swoje obowiązki czynił to pojazdem ciężarowym, którego przemieszczanie jest elektronicznie rejestrowane przez system elektronicznego poboru opłat. Oskarżony przy tym podkreślił, że nie utrudniał przeprowadzenia czynności z jego udziałem a termin przesłuchania w dniu 03 kwietnia 2017 r. był z nim ustalony, przy czym podkreślił, że wiedział że przesłuchanie dotyczyć będzie narkotyków i M.A.D., bo taką informację przekazał mu funkcjonariusz policji. Te twierdzenia znajdują odzwierciedlenie w notatce urzędowej z 28 marca 2017 r. (k. 308v-309 t.s. w zw. z k. 10v, k. 32, k. 44 t. III oraz k. 440 t.s.).

T. K. (1) nie przyznał się do dokonania zarzucanych czynów i w toku rozprawy skorzystał z prawa do milczenia. W śledztwie był dwukrotnie przesłuchiwany, przy czym konsekwentnie negował sprawstwo oraz wyjaśnił (k. 112 t. IV), że rozmowa telefoniczna, która wg relacji M.A.D. dotyczyła rozliczenia za sprzedaż narkotyków w istocie dotyczyła pożyczki jakiej T.J. K. udzielił świadkowi (wyj. k. 309-v t.s. w zw. z k. 81v i 112 t. IV); 343v t.s. oraz k. 635).

Okoliczności, które legły u podstaw oskarżenia m.in. R. S. (1), R. C. (1) i T. K. (1) ujawnił M. D. (1) w postępowaniu prowadzonym przeciwko niemu, składając wyjaśnienia w ramach instytucji tzw. małego świadka koronnego tj. ubiegając się o zastosowanie art. 60 § 3 i 4 k.k. Powyższe oznacza, iż warunkiem uznania ich za podstawę zakwestionowania chroniącego oskarżonych domniemania niewinności pozostaje wykazanie, że mimo oczywistych motywów świadka jego zeznanie pozostaje dowodem logicznym, konsekwentnym, spontanicznym, nieodosobnionym, zgodnym z logiką zdarzeń, a także nie jest ukierunkowane na umniejszenie zakresu odpowiedzialności własnej świadka.

Już na wstępie należy przy tym zaznaczyć, że ocena zeznań M. D. ma charakter złożony również i z tego względu, że zeznania świadka z rozprawy w istotnej części nie wiele miały wspólnego z odtwarzaniem rzeczywistych zdarzeń będących przedmiotem zarzutów. Świadek bowiem przyznał, że bezpośrednio przed przesłuchaniem na rozprawie zapoznawał się dla potrzeb przesłuchania ze skryptem przygotowanym przez jego konkubinę M. B. (2) w oparciu o pozostające w jego posiadaniu kserokopie jego uprzednich depozycji (k. 346 i n. w zw. z k. 341; zez. M. B. k. 345-346). W konsekwencji zeznanie świadka z rozprawy dowodzi jedynie tego, że sam walor konsekwencji twierdzeń nie może być podstawą uznania zeznania za dowód wiarygodny. Nadmienić trzeba, że sama M. B. przygotowanie, jak i zagubienie skryptu potwierdziła, a jej zeznania nie były kwestionowane i uznano za wiarygodne. Należy przy tym podkreślić, że takie zachowanie świadka uprzednio korzystającego z benefitów instytucji małego świadka koronnego nie jest sprzeczne z prawem, bo nie jest rolą świadka ułatwianie sądowi oceny wiarygodności jego relacji. Jest przy tym oczywistym, że sam ustawodawca, poprzez regulację z art. 540a pkt 1 k.p.k. takie zachowania sponuje.

W niniejszym postępowaniu o ujawnieniu wskazanych wyżej okoliczności zdecydował przypadek, jednak nie zmienia to faktu, że ani art. 60§3 i §4 k.k. ani art. 540a pkt. 1 k.p.k. nie uchylają zasady swobodnej oceny dowodów, nie wyłączając i takich jak zeznania zaprezentowane przez M.A.D. na rozprawie. Równie oczywistym jest przy tym, że dbałość świadka o konsekwencję relacji na rozprawie w odniesieniu do wyjaśnień uprzednio składanych nie stanowi o niewiarygodności depozycji pierwotnych, będących podstawą zeznań z rozprawy.

Zdecydowawszy się na współpracę z organami ścigania M. D. (1) wskazał szereg osób współdziałających i współpracujących z nim przy dokonywaniu wielu przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. 5 grudnia 2016 r. (k. 805av-806) wskazał m.in. na R. S. precyzując, że w okresie roku poprzedzającego pozbawienie oskarżonego wolności w 2015 r. sprzedał mu w dwóch lub trzech transakcjach (po 100 i 200 g) łącznie od 300 do 400 g marihuany, a nadto bezpośrednio przed wakacjami 2015 r. 1 kg marihuany i co najmniej 200 g amfetaminy. Skonkretyzował, że marihuanę sprzedawał po 24-30 zł za gram zaś amfetaminę po 7 zł za gram. Uszczegółowił, że cena za gram amfetaminy była atrakcyjna (porównywalna z ceną nabycia), bowiem przed sprzedażą amfetaminę mieszał z kofeiną.

Wskazał przy tym, że w tym samym czasie kupił od R.R. S. łącznie 2 kg mefedronu, który następnie zbył innej osobie. W toku tej czynności M.A.D. relacjonował, że mężczyzna o danych M. S. (1) przywoził z Holandii amfetaminę i marihuanę. Nawiązał do tego precyzując, że w grudniu 2015 r. „podał od S.” M. J. 10.000 szt. ekstazy oraz 2 kg amfetaminy. Wyjaśnił też, że przed wakacjami 2015 r. M.S. przywiózł mu 2 kg marihuany z Holandii. Podkreślił przy tym: „byliśmy po to ... daleko od Ł. z 200 kilometrów ale nie pamiętam gdzie to było”. Z punktu widzenia rozstrzygnięcia w zakresie zarzutów stawianych R.J. C. ważne jest to, że mimo szczegółowości przedmiotowej relacji M.A.D. nie wskazał wówczas ani na ww. oskarżonego, ani na „R. z W.”, ani nawet nie ujawnił, by ktokolwiek inny – poza nim samym był zaangażowany w odbiór (ew. transport lub przekazanie) narkotyków od M. S..

Poczynając od 07 grudnia 2016 r. M.A.D. sukcesywnie ujawniano nagrania rozmów telefonicznych utrwalone podczas kontroli operacyjnych Król, Król I, Król II i Król III. W toku przesłuchania M.A.D. opisując własne transakcje z innymi osobami dotyczące mefedronu nawiązał do faktu nabycia tej substancji od R.R. S. celem sprzedaży innej osobie. Podał, że w okresie około roku poprzedzającego zatrzymanie oskarżonego w 2015 r. każdego miesiąca kupował od niego po 200 g zastrzegając, że była także transakcji dot. 500 g tej substancji. Jednocześnie określił cenę nabycia i zbycia tegoż (17 a 20 zł za gram).

W toku tej samej czynności ujawnił, że zimą 2014 r. wspólnie z R.R. S., w mieszkaniu A. J., a ściślej w ustawionym wewnątrz, wynajmowanego przez A.E. J., pomieszczenia mieszkalnego, namiocie mieli plantację marihuany liczącą pierwotnie 100 sztuk roślin, z których dojrzało około 70 sztuk, z czego uzyskali po 300-400 g suszu. Wskazał, że zimą 2015 r., wraz z A.E. J., ale już bez R.R. S., prowadził kolejną uprawę – tym razem zorganizowaną na strychu budynku, w którym mieszkał wówczas A.E. J.. Do faktu wspólnej z A.E. J. oraz R.R. S. uprawy konopi innych niż włókniste M.A.D. konsekwentnie nawiązał także i wyjaśniając 13 marca 2017 r. (k. 819).

Do udziału w obrocie mefedronem poprzez przekazanie substancji nabytej od R.R. S. innej osobie M.A.D. nawiązał ponownie 10 stycznia 2017 r. (k. 817v-818) podczas odtworzenia rozmów telefonicznych z nabywcą mefedronu zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej (rozmowy z 20 września 2014 r., 14 i 17 stycznia 2015 r.).

Wyjaśniając 12 grudnia 2016 r. (k. 810-811) M.A.D. po raz pierwszy ujawnił istnienie 30-40 letniego „chłopaka o imieniu R.”, o średniej budowie ciała, średniego wzrostu, z „chyba” ciemnymi włosami, mieszkającego „w Ł., za torami, jak się jedzie na W.”, który był kierowcą tira i przewoził dla M. S. (1) z Holandii narkotyki. Stwierdził, że sam dwukrotnie odbierał od rzeczonego R. narkotyki w W., jednak nie w jego domu, a na ulicy. Zastrzegł także, że jeden raz regulował do rąk owego R. należność za przewóz przekazując mu najprawdopodobniej 4.000 zł (choć nie wykluczył że było to 3.000 albo 5.000 zł). M.A.D. w dalszej części protokołu skonkretyzował, że jeden raz odebrał od wspomnianego R. (...) amfetaminy i 1 kg marihuany, przy czym dodał, że z 5 kg amfetaminy „zrobił” 9 kg i sprzedał innej osobie. Przedmiotem drugiej dostawy (grudzień 2015 ewentualnie „trochę” wcześniej lub później) było 10.000 tabletek ekstazy „dla J.” oraz 2 kg amfetaminy. Świadek w toku omawianego przesłuchania, odnośnie opisywanego mężczyzny, stwierdził także: „Postarałbym się go rozpoznać”. M.A.D. wyjaśnił wówczas, że przed wakacjami 2015 r. „R., kierowca z W.” udzielił mu 1.000 szt. tabletek ekstazy zastrzegając, że tabletki te „nie działały”. Wyjaśnił też, że w wakacje 2015 r. nieodpłatnie przekazał R. (...) g amfetaminy i 200 g (...) w kryształach, a także 50 lub 100 g „innych kryształów” z czego R. miał wyprodukować 2.000 szt. tabletek ekstazy za wynagrodzeniem 2 zł za sztukę. Przyznał, że ten sam R. przekazał mu wytworzone tabletki, które określił mianem „porażki”, bowiem nie działały i były posklejane. Skonkretyzował to w ten sposób, że nabywcy relacjonowali mu, że aby odczuć działanie typowe dla ekstazy musieli jednorazowo zażyć minimum 5 sztuk tabletek. Świadek przyznał także, że z uwagi na złą jakość tabletek nie zapłacił owemu R. wspomnianego wynagrodzenia.

W tym samym przesłuchaniu oskarżony opisał zaaranżowaną przez siebie transakcję sprzedaży przez K. K. (1) R. S. 1 kg marihuany precyzując, iż do sfinalizowania transakcji doszło na parkingu przy CH Manufaktura.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania M.A.D. złożone na okoliczność transakcji z mężczyzną identyfikowanym nazwiskiem lub pseudonimem (...) lub (...). W tym zakresie świadek opisał okoliczności transakcji w tym rolę R.R. S. jednoznacznie podkreślając, że ta ograniczyła się wyłącznie do przyprowadzenia nabywcy do świadka oraz dokonania prezentacji (zapoznania). Świadek wprost stwierdził, że w tym wypadku rola oskarżonego sprowadzała się wyłącznie do przyprowadzenia nabywcy amfetaminy do zbywcy oraz prezentacji kontrahentów. W tym zakresie warto nawiązać i do tego, że transakcja z (...) lub (...) nie została odnotowana w skrypcie autorstwa M. B., w oparciu o który oskarżony składał zeznania na rozprawie, a którą zabezpieczono w sprawie, a jej okoliczności opisał odpowiadając na pytania obrońcy czyniąc to w sposób spójny i konsekwentny w odniesieniu do relacji ze śledztwa – co pozostaje kluczowym dla oceny wiarygodności tej relacji.

W toku przesłuchania 12 grudnia 2016 r. (k. 812) M. D. (1) wskazał, że w 2014 r. sprzedawał oskarżonemu T.J. K. 400-500 g marihuany dobrej jakości (tzw. „amnezji”), którą kupił od K. K. (1) bezpośrednio przed jego zatrzymaniem (ten był pozbawiony wolności jeden raz od 07 kwietnia 2014 r. do 28 stycznia 2015 r.). Wskaz, przy tym również, że kupił od oskarżonego T.J. K. jednorazowo, latem (lipiec-sierpień) 2014 r. kilogram lub półtora kilograma marihuany z uprawy oskarżonego. Skonkretyzował, że T.J. K. prowadził własną uprawę marihuany w piwnicy domu w K., przy ul. (...), a wg świadka najprawdopodobniej miał także uprawę marihuany na wolnym powietrzu. Dodał, że zapłacił oskarżonemu za marihuanę 9 zł za każdy gram, a całość sprzedał R.R. S. z marżą 3 zł na gramie. Świadek ujawnił także,

że w 2014 r. został posądzony przez T.J. K. o dokonanie zaboru ziela konopi z uprawy prowadzonej przez oskarżonego – co skutkowało zerwaniem kontaktów.

Wyjaśniając 29 grudnia 2016 r. (k. 725, tablica k. 726) M.A.D. wskazał, obok pięciu innych wizerunków osób którym sprzedawał, i ew. od których kupował narkotyki także i wizerunek R. S.. Stwierdził, że oskarżonego zna osobiście, skonkretyzował jego pseudonim (P.) i miejsce zamieszkania oraz wskazał, że sprzedawał ww. oskarżonemu, jak i kupował od niego „marihuanę i inne narkotyki”.

Do ujawnionego 12 grudnia 2016 r. „R. z W.” M. D. (1) nawiązał 03 kwietnia 2017 r. w przesłuchaniu przeprowadzonym po konfrontacji z R. C. (k. 6-7 t. (...) oraz k. 827-v t. IE). Stwierdził wówczas, że to uprzednio tego dnia konfrontowany z nim jest „R. o którym wcześniej wyjaśniał”, który dostarczał narkotyki z Holandii i sprzedał mu 1.000 szt. ekstazy, a także przyjął od niego (...) i inne substancje, z których wytworzył 2.000 szt. tabletek. Stwierdził wówczas, że poznał oskarżonego jak widywał się z kolegą o pseudonimie (...), ale jednocześnie nie potrafił opisać okoliczności tegoż. Świadek wyjaśnił wówczas, że to on (a nie oskarżony C.) zainicjował rozmowę jego z R.J. C. na temat przewozu narkotyków z Holandii. W toku opisaney czynności świadek wskazał także: „...te 1000 tabletek ekstazy i amfetaminę, którą odbierałem od kierowcy R. tego z którym dzisiaj byłem konfrontowany, to wiedzę o tym, że mam to odebrać i przekazać J. miałem od S. on mi powiedział, że dla małolata czyli J. mam odebrać te narkotyki”.

Do oskarżonego R.J. C. M.A.D. nawiązał także podczas przesłuchania z 07.04.2017 r. (k. 829-v) stwierdzając: „Jeżeli chodzi o tego R. kierowcę co go rozpoznałem podczas konfrontacji, to ja czasami jeździłem z nim sporadycznie na kładach, kiedyś jego koledzy wyciągali mnie z rzeki ...”

W toku czynności z 10 kwietnia 2017 r. (k. 833v t. IE) M. D. stwierdził: że R.R. S. do chwili zatrzymania w 2015 r. wzięł od niego 300-400 g amfetaminy, a wielkość tę uściślił do co najmniej 300 g amfetaminy w cenie po 7 zł za gram, a nadto 1 kg marihuany jaką on uzyskał od M. S. (po 25 zł za gram).

W ocenie Sądu na etapie śledztwa, ściślej 03 kwietnia 2017 r. dopuszczono się uchybień skutkujących koniecznością zakwestionowania depozycji M.A.D. w zakresie wiarygodności pomówienia R. C. (1). Doszło do tego za sprawą czynności konfrontacji depozycji M.A.D. oraz R.J. C. – wówczas występującego w charakterze świadka, po której przeprowadzono kolejne przesłuchanie M.A.D. (taka kolejność wynika wprost z treści protokołu przesłuchania M.A.D.). Już na wstępie należy wskazać na poświadczenie nieprawdy w protokole przesłuchania M.A.D. przez prowadzącego tę czynność. Skoro bowiem czynność konfrontacji zakończyła się o godz. 10⁰⁰, to przesłuchanie M.A.D., w którym świadek nawiązał do tej czynności nie mogło rozpocząć się o godz. 9³⁰, a taką godzinę rozpoczęcia czynności odnotowano w protokole (k. 6-7 t. (...) oraz k 827 t. IE). Okoliczność ta wymaga wyjaśnienia w odrębnym postępowaniu, ale jako taka nie dyskwalifikuje jeszcze wiarygodności całego protokołu – zwłaszcza, że chronologia czynności wprost z niego wynika. Wątpliwości budzi co innego. Otóż przeprowadzenie konfrontacji pomawiającego z pomawianym w sytuacji gdy, pomawiający przed czynnością możliwość rozpoznania pomawianego jedynie uznaje za możliwą („postarałbym się”) jest nie do pogodzenia z zasadami rzetelnego procesu. Jest oczywistym, że poprzez taki zabieg organ prowadzący śledztwo zasugerował M.A.D. „rozpoznanie” pomawianego. Dodać do tego należy jeszcze okoliczności, które ujawnione zostały w toku rozprawy głównej, kiedy to M. D. szczegółowo opisał okoliczności poznania R. C. i stwierdził, że osobiście kontaktował się z oskarżonym telefonicznie. To w kontekście uprzedniego pominięcia jakiegokolwiek pośrednika w relacjach z M.S., następnie opisaney bliżej niesprecyzowanego, a co ważniejsze nieznanego sobie (...) każe postawić pytanie dlaczego M. D. najpierw rolę tegoż pominął (wskazał, że sam odbierał od M. S. dostawę), a opisując w dniu 12 grudnia 2016 r. zachowania rzekomego nieznanego sobie R. nie powiedział, że zna tę osobą nie tylko jako dwukrotnie dostarczającego mu narkotyki ale i kolegę, który w taki sam sposób spędza wolny czas (jazda na kładach) i którego „poznał” i „wiele razy” spotykał na posesji R. L. (1) – a wręcz przeciwnie, gdy już w śledztwie wspominał o „R. z W.” twierdził, że nie wie gdzie się poznali.

W ocenie Sądu pomówienie M.A.D. w odniesieniu do oskarżonego R.J.C. nie może być uznane za konsekwentne i jako takie za zdolne do przełamania domniemania wiarygodności chroniącego oskarżonego C. – a ściślej zakwestionowania stanowiska procesowego tegoż. Na to nakłada się oczywisty brak w ujawnieniu tegoż spontaniczności oraz brak

jakichkolwiek innych dowodów okoliczności te potwierdzających. Powyższe jest tym bardziej widoczne, jeśli zważy się, że tak daleko idące niekonsekwencje nie dotyczą dwóch pozostałych oskarżonych. To z kolei nakazuje postawić pytanie, czy M.A.D. miał jakikolwiek istotny powód, by obawiać się ujawnienia wszelkich danych R.J. C. jakie posiadał już w chwili gdy po raz pierwszy wspomniął o (...). Sąd analizował powyższe, miał przy tym na uwadze i uprzednią karalność R.J. C. (w tym za czyny z art. 258§1 i 3 k.k.). Uznał jednak, że związki (...)C. z grupami przestępczymi w przeszłości na pewno o tym nie decydowały, skoro z materiału dowodowego nie wynika, by M. D. miał świadomość uprzedniej karalności R.J. C., a przy tym działalność będąca podstawą uprzednich skazań R.J.C. nie dotyczyła zachowań z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Istotnym jest i to, że w przeszłości oskarżony współpracował z organami ścigania (o tym sąd wnioskuje w oparciu o warunkowe zawieszenie wykonania kary 4 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności na ośmioletni okres próby), a zarzucane mu czyny miałyby zaistnieć w okresie próby, w czasie gdy miał on legalne, stałe źródło dochodów (co odróżnia go od pozostałych oskarżonych i M.A.D.). Oczywiście Sąd brał pod uwagę i to, że mimo kluczenia i półprawd M.A.D. ostatecznie wskazał M.J. C. jako sprawcę zachowań opisanych w pkt. VIII-XI. Zdaniem Sądu jednak sposób w jaki do 03 kwietnia 2017 r. zatajał tożsamość osoby dokonującej wewnątrzspółnotowego przewozu narkotyków od M. S. dla niego (z Holandii do Polski), a do tego i wytwarzającego ekstazy, identyfikację tę, mimo jej ostatecznej kategoryczności uznaje za niewiarygodną. Ponadto akta sprawy nie pozwalają na ustalenie dlaczego w dniu 03 kwietnia 2017 r. przed konfrontacją wyjaśnień M.A.D. i zeznań R.J.C. nie przeprowadzono czynności okazania osób – i to w sytuacji gdy uprzednie okazanie fotografii nie zakończyło się kategorycznym wskazaniem. Dodać przy tym trzeba, iż budowa ciała i fizjonomia R.J.C. są typowe dla mężczyzn w wieku 40 i na pewno przeszkodą nie był obowiązek doboru osób przybranych w zbliżonym do niego wieku, o podobnym wzroście, tuszy i ubiorze. Brak okazania osoby oskarżonego Sąd uznaje za rażące naruszenie art. 173 k.p.k. (poprzez intencjonalne odstępianie od czynności) obliczone na zasugerowanie M. D. podczas konfrontacji rozpoznania R. C., jako owego (...). Jeśli dodać do tego i to, że w toku czynności przeszukania osoby oskarżonego, jego pomieszczeń, a także i oględzin telefonu (i opinii biegłego z zakresu informatyki dot. tegoż), nie ujawniono dowodów potwierdzających pomówienie (choćby sugerujących związek z narkotykami, ich przewozem) staje się oczywistym, że samo niekonsekwentne i niespontaniczne pomówienie nie może być uznane za podstawę ustaleń faktycznych. Co więcej mimo, tego, że M.A.D. miał kontaktować się telefonicznie z owym R. nie zarejestrowano żadnej rozmowy telefonicznej, czy choćby połączenia telefonicznego pomiędzy M.A.D., a R.J. C., a dodać trzeba, że oskarżyciel zabezpieczył także i wykazy połączeń numerów przypisanych konkubinie oskarżonego. Z drugiej strony nie można pomijać i tego, że R.J. C. w żaden sposób nie utrudniał postępowania. Otrzymał wezwanie do stawienia się nie utrudniał czynności, co więcej stawiał się na przesłuchanie po powrocie z zagranicy (k. 3815/34 t. IV). Wskazać należy przy tym, że M.A.D. określając pierwotnie miejsce zamieszkania (...) wskazywał nie W., a (...). Należy też podkreślić skonkretyzować, iż w sprawie nie ujawniono jakichkolwiek połączeń telefonicznych pomiędzy R.J. C. a M.S. czy też M.A.D.. Dowodów potwierdzających pomówienia M.A.D. wobec M.J. C. nie dostarczyli także pracodawcy oskarżonego M. K. (k. 633v-634 t.s.) oraz M. P. (k. 438v-440 t.s. w zw. z k. 111v). Rozstrzygającego charakteru nie mają przy tym i zeznania R. L. (1) (k. 634v-635), które co do zasady uznano za wiarygodne. Ww. przyznał znajomość z M.J. C. oraz M.A.D., którego określił mianem dobrego kolegi, często go odwiedzającego – jednocześnie wykluczając, by M.J.C. odwiedzał go a tym samym czasie co M.A.D. – negując tym twierdzenia M.A.D. z rozprawy, co do okoliczności poznania oskarżonego i spotykania się z nim właśnie u R. L.. Należy przy tym zaznaczyć, że w sprawie nie ujawniono okoliczności, które mogłyby wskazywać na niewiarygodność zeznań R. L.. Co prawda i on w przeszłości został skazany z przestępstwa narkotykowe – ale jak sam przyznał podstawą były tu jego rozmowy telefoniczne, a nie twierdzenia M.A.D.. Wątpliwości w tym przedmiocie nie usuwa także i postawa M. S. (1), który powołując się na uprawnienia procesowe nie założył w niniejszej sprawie zeznań a we własnym postępowaniu skorzystał z prawa do milczenia.

Zważywszy powyższe Sąd uniewinnił R. C. (1) od dokonania zarzucanych mu czynów a wydatkami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Zeznania M. D. (1) złożone w śledztwie, z wyłączeniem opisu pojedynczych okoliczności omówionych odrębnie (dotyczy to odpowiedzialności R.J. C.) Sąd uznał za wiarygodne przyjmując je za podstawę ustaleń w sprawie w zakresie zarzutów z pkt. I, II, III, IV, V, VI, VII, a także z pkt. XII i XIII.

W zakresie czynu XII należy uściślić, że M. D. wyjaśniając wskazał, że w 2014 r. widział w piwnicy zamieszkiwanego przez T. K. budynku mieszkalnego sadzonki konopi innych niż włókniste, a także o tym, że wg jego wiedzy opartej na twierdzeniach samego pomawianego oskarżonego, ten w 2014 r. prowadził uprawę ziela konopi innych niż włókniste na powietrzu (co zresztą ma być przyczyną rzekomego konfliktu świadka i oskarżonego skutkującego zerwaniem kontaktów z uwagi na podejrzenia oskarżonego pod adresem świadka dot. kradzieży ziela z tej uprawy). Z powyższego nie wynika jednak, że sadzonki jakie świadek widział w piwnicy domu oskarżonego należały do T.J. K.. Wszak równie dobrze mogły one należeć do innej osoby, innego domownika. Co więcej z relacji pomawiającego nie wynika i to, by T.J. K. wykonywał wobec owych sadzonek jakiegokolwiek czynności wyczerpujące znamię uprawy. Po wtóre skoro podstawą konfliktu między oskarżonym T.J. K., a świadkiem M.A.D. jest podejrzenie kradzieży ziela, to też i założyć trzeba, że sprzedana przez oskarżonego świadkowi marihuana nie została przez niego wytworzona, a pochodziła z innego źródła. Oczywiście można spekulować, że oskarżony mógł prowadzić więcej upraw niż ta, z której zabór ziela zarzucił M.A.D., jednak to tylko hipoteza bez oparcia w materiale dowodowym. Należy przy tym podkreślić, że sam M.A.D. opisując przedmiotową transakcję i relacje z T.J. K. zastrzegł, że jedynie domyśla się, przypuszcza, że owe 2 kg marihuany, które we wrześniu sprzedał mu T.J. K. pochodziło z uprawy prowadzonej przez ww. oskarżonego. W konwekcji tegoż obciążające T.J. K. twierdzenia M.A.D. uznano za wiarygodne, z tym jednak, że w zakresie zarzutu XII Sąd ustalił w oparciu o nie, w sposób niebudzący wątpliwości, tylko to że T. K. przekazał M.A.D. w 2014 r. co najmniej 2.000 g marihuany w zamian za co otrzymał co najmniej 18.000 zł. Co do tego, że owe 2.000 g marihuany T. K. wytworzył z własnej, prowadzonej w piwnicy uprawy, a także co do uprawy na powietrzu Sąd uznał, że zebrany materiał dowodowy sprowadzających się wyłącznie do rzeczywistych domysłów i przypuszczeń M.A.D. (a nie kategoriycznych twierdzeń) nie pozwala na przypisanie T. K. sprawstwa.

W zakresie depozycji A. J. (1) Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia złożone przez świadka 13 marca 2017 r. jednocześnie odmawiając tego przymioty jego depozycjom z rozprawy kiedy to przekonywał, że R. S. nie był współsprawcą uprawy konopi innych niż włókniste, którą wraz z M. D. zorganizował w jego mieszkaniu. W ocenie Sądu zmiana depozycji świadka w zakresie zaangażowania oskarżonego jedynie potwierdza wiarygodność okoliczności ujawnionych 13 marca 2017 r. Rzecz w tym, że świadek negując znajomość z R.R. S. na rozprawie zakwestionował sam sobie. Otóż w toku śledztwa wypowiedzi świadka konfrontowano z wyjaśnieniami R.R. S. i wówczas A.E. J. w całość potwierdził okoliczności ujawnione 13 marca 2017 r. Nadto z ujawnionych w toku rozprawy rozmów telefonicznych zabezpieczonych w toku kontroli operacyjnej Król (a także K. I, II i III) wynika wprost, że podczas rozmów telefonicznych pomiędzy M.A.D. a A.E. J. zarejestrowanych w 2014 i 2015 r. wynika, że obaj m.in. rozmawiali na temat współpracy z P., identyfikując tym pseudonimem oskarżonego R.R. S.. Istotną okolicznością wskazująca na wiarygodność pomówienia R.R. S. jest i to, że w dniu 13 marca 2017 r. A.E. J. nie miał motywu, by fałszywie oskarżać oskarżonego. Z treści jego ówczesnych wyjaśnień wynika, że o ile w zakresie ujawnienia zaangażowania M.A.D. mógł on kierować się emocjami (we wcześniejszym postępowaniu M.A.D. uniknął odpowiedzialności i sam świadek skazany został za dokonanie przestępstwa popełnionego wspólnie z M.A.D.) to w odniesieniu do R.R. S. powyższe nie ma zastosowania. Za tym przemawia także wypowiedź świadka z rozprawy, kiedy to po ujawnieniu wyjaśnień ze śledztwa świadek nie zakwestionował ich, a niezdolność wyjaśnienia odmienności tłumaczył niepamięcią.

Zeznania M. J. (1) w część pozostającej przedmiotem postępowania (tj. co do relacji ww. z R.R. S. oraz M.A.D. i zbycia przez R.R. S. M. J. marihuany) Sąd uznał za wiarygodne. Pomijając zagadnienia związane z oceną prawną sąd w przypisanym na ich podstawie czynie ograniczył ilość marihuany będącej przedmiotem udziału w obrocie do 300 g – to z uwagi na treść zeznań M. J. z rozprawy oraz obowiązek ustalenia ilości niebudzących żadnych wątpliwości. To nakazywało odrzucić te twierdzenia M. J., w których operował on nie faktami, a przypuszczeniami i szacunkami i przyjął ilość pewną, niebudzącą wątpliwości.

Zważywszy korelacje twierdzeń M.A.D. oraz zeznań M. J. i A.E. J. Sąd uznał stanowisko procesowe R.R. S. oraz T.J. K. za niewiarygodne i w tym zakresie dokonał ustaleń w oparciu będące w opozycji do wyjaśnień oskarżonych dowodowy osobowe, a także wyniki kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych M.A.D.. Sąd pominął jako nieistotne zeznania P. G. te bowiem dotyczą okoliczności niekwestionowanych w toku postępowania, tj. znajomości T. K. z M. D. oraz ich wzajemnych relacji, nie wyłączając kontaktów telefonicznych).

Za wiarygodną Sąd uznał treść ujawnianych w toku rozprawy dokumentów.

Stan prawny

Sąd rozstrzygając w sprawie czynił to w oparciu o przepisy ustawy obowiązującej w dacie orzekania. Ustalił bowiem, w odniesieniu do każdego z przypisanych oskarżonym czynów, że przepisy obowiązujące uprzednio nie są dla nich względniejsze. Rzecz w tym, że liczne nowelizacje ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) nie dotyczył przepisów karnych mających w sprawie zastosowanie (art. 53, 56, 63). Dotyczyły one zmian w zakresie zasad obrotu i dopuszczalności stosowania środków odurzających w procedurach medycznych, a także definiowania środków odurzających i substancji psychotropowych, jednak innych niż będące przedmiotem przypisanych oskarżonym czynów (ziele konopi innych niż włókniste, jego uprawa, zbiór i wytwarzanie marihuany, amfetamina (α -metylofenetyloamina) i mefedron (4-metylometkatynon). Wskazać przy tym należy, że żaden z oskarżonych nie widniał i nie widnieje w wykazie decyzji Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego i podmiotów uprawnionych do udziału w obrocie jakimikolwiek środkami, których obrót reguluje ustawa z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a w konwekcji, przypisane im zachowania, których przedmiotem był obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, były zachowaniami realizowanymi wbrew przepisom ustawy. Dodać należy, że obowiązujące w Polsce prawo nie przewiduje możliwości uprawy konopi innych niż włókniste, a tym samym niezależnie od okoliczności, jeśli uprawa ma miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest uprawą wbrew przepisom ustawy.

Susz ziela konopi innych niż włókniste jest środkiem odurzającym grupy I-N o czym stanowi Załącznik nr 2 „Wykazu środków odurzających z podziałem na grupy, o których mowa w art. 31 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz ze wskazaniem środków odurzających grupy IV-N dopuszczonych do stosowania w lecznictwie zwierząt zgodnie z art. 33 ust. 2 tej ustawy” – pkt. 1. lp. 113 rozporządzenie Ministra Zdrowia z 17 sierpnia 2018 r. w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (Dz. U. poz. 1591). Dodać w tym miejscu należy, że wspomniane rozporządzenie obowiązuje od 21 sierpnia 2018 r. przy czym przed tą datą wykazy środków odurzających i psychotropowych stanowione były ustawą (załączniki I i II do ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i od chwili wejścia jej w życie (04 października 2005 r.) ziele konopi innych niż włókniste definiowane przez pkt. 37 art. 4 ustawy stanowiło środek odurzający grupy I-N.

Amfetamina jest substancją psychotropową grupy II-P. Stanowi o tym Załącznik nr 1 „Wykaz substancji psychotropowych z podziałem na grupy, o których mowa w art. 32 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii” - pkt. 2. lp. 10 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 17 sierpnia 2018 r. w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (Dz. U. poz. 1591). Przed 21 sierpnia 2018 r. amfetamina (od 04 października 2005 r.) była także klasyfikowana jako substancja psychotropowa grupy II-P (załączniki Nr 2 „Wykaz substancji psychotropowych - 2. „Substancje psychotropowe grupy II-P” ówczesnie obowiązującej ustawy).

M. jest klasyfikowany jako substancja psychotropowa grupy I-P nie od początku obowiązywania obecnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a od 25 sierpnia 2010 r. tj. od chwili wejścia w życie ustawy z 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 143, poz. 962) i takż status posiada nieprzerwanie do chwili obecnej (obecnie lp. 77 załącznika nr 1 „Wykaz substancji psychotropowych z podziałem na grupy, o których mowa w art. 32 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – 1. „Substancje psychotropowe grupy I-P” rozporządzenie Ministra Zdrowia z 17 sierpnia 2018 r. w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (Dz. U. poz. 1591).

W ustawie z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ustawodawca posługuje się pojęciem „znacznej ilości” czyniąc je znamieniem konstruującym typy kwalifikowane zachowań przestępnych penalizowanych wspomnianą ustawą.

W ocenie Sądu użycie w omawianym terminie przymiotnika „znaczny” wyklucza możliwość zdekodowania jego treści wyłącznie w oparciu o kryterium ilościowe. Rzecz w tym, że przymiotnik „znaczny” nie nawiązuje do ilości, a rozmiaru, ważkości, znaczenia, wyróżniania się czymś. Pozostając wyłącznie w płaszczyźnie ilościowej „znaczna ilość” musi być definiowana, jako co najmniej kilkadziesiąt z tym zastrzeżeniem, że owo „kilkadziesiąt” to więcej niż parędziesiąt, to jest więcej niż parę (dwie, trzy) dziesiątki. W konsekwencji za minimum odpowiadające kryterium ilościowemu sąd uznaje, co najmniej 40 – to jest więcej niż parę dziesiątek. Takie, czysto ilościowe, definiowanie terminu „znaczna ilość” pozwala kwalifikować jako zachowania typu podstawowego te, których przedmiotem są ilości będące często w jednorazowym posiadaniu, pomniejszych ale i najliczniejszych, weekendowych i okazjonalnych dilerów dyskotekowych czy szkolnych, a nakazują przyjęcie typu kwalifikowanego w odniesieniu do osób dostarczających tym dilerom narkotyków, a także i tych, które z udzielania narkotyków innym uczyniły sobie nie tylko stałe ale wręcz wyłączne źródło dochodu. W ocenie Sądu definiując znamię „znaczna ilość” uwzględnić należy także cel oraz charakter działania narkotyku. Rzecz w tym, by uniknąć eskalowania penalizacji zachowań posiadaczy narkotyków będących osobami uzależnionymi. W konsekwencji dla zdefiniowania „znacznej ilości” narkotyków, poza kryterium ilościowo-jakościowym istotne jest to jakie środki odurzające lub substancje psychotropowe były przedmiotem czynu, bo przecież 1 g amfetaminy i 1 g mefedronu wystarczają do odurzenia 10 osób, a 1 g marihuany już tylko 2 osób (przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 30 marca 2016 r. w sprawie II AKA 70/16).

Każdy z oskarżonych miał świadomość sprzeczności z prawem przypisanych zachowań (znamion modalnych) a zarazem i możliwość zachowania się zgodnego z prawem. Fakt wyboru zachowania sprzecznego z prawem był następstwem decyzji i przesądza o zarzucalności oraz umyślności i to tej w postaci zamiaru bezpośredniego. Determinowane jest to stopniem socjalizacji R. S. i T. K., ich wiekiem, doświadczeniem życiowym oraz powszechnością świadomości zachowań sprowadzających się choćby wyłącznie do posiadania wszelkich narkotyków. Należy przy tym wskazać, że przypisane oskarżonym zachowania mają charakter złożony, wymagają dla zrealizowania podejmowania nie jednej a kilku decyzji oraz czynności. W przypadku czynu z pkt. 1.a, 1.c i 3.a to zamiar w celu odsprzedaży, ustalenia danych kontrahentów, umówienie spotkań ze zbywcą i nabywcą, udanie się na spotkania, sfinalizowanie transakcji. Inaczej rzecz przedstawia się w przypadku czynu z pkt. 1.d – tu bowiem aktywność R. S. nie była ukierunkowana na czynności modalne właściwe dla udziału w obrocie narkotykami, a ograniczała się do pomocy M. D. we wprowadzeniu do obrotu kilograma amfetaminy poprzez umówienie zainteresowanego nabyciem z M.A.D. oraz przewiezienie nabywcy w ustalone z M.A.D. miejsce spotkania. W przypadku czynu z pkt. 1.b to zaangażowanie w ustalenia dotyczące uprawy, warunków współudziału, w gromadzeniu środków pieniężnych na własny „wkład”, przekazanie tychże współsprawcy oraz wizyty na miejscu uprawy.

To, że każde z opisanych w czynach przypisanych oskarżonym zachowań było następstwem realizacji zamiaru bezpośredniego wynika z ze złożoności owych, sprzecznych z ustawą zachowań oraz faktu ich zrealizowania, co nie byłoby możliwe, gdyby oskarżani nie chcieli zachować się w przepisany im sposób. Każdy z oskarżonych miał przy tym zachowaną swobodę podejmowania decyzji.

Ad I-III i VI/1.a (stan prawny)

Rozważając ustalenia faktyczne poczynione na okoliczność zarzutów stawianych R. S. (3) w pkt. I-III oraz VI (skutkujące przypisaniem mu czynu opisanego w pkt. 1.a) Sąd uznał, że były one uzewnętrznieniem tego samego zamiaru udziału w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Wielokierunkowość transakcji (oskarżony w kolejnych transakcjach przyjmował rolę zbywcy albo nabywcy) oraz ilość substancji psychotropowych jakie były przedmiotem jednorazowych transakcji (sprzedaży/nabycia) wskazuje wprost na to, że zachowania wobec poszczególnych kontrahentów to nie odrębne czyny w rozumieniu prawa karnego (art. 11§1 k.k.), a szereg zachowań jednostkowych współtworzących jeden czyn ciągły o jakim mowa w art. 12§1 k.k. – czynne zaangażowanie R.R. S. w realizację znamion przestępstwa udziału w obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi. Dla oskarżonego elementem decydującym o zawarciu transakcji nie była ani tożsamość kontrahenta, ani rodzaj środka odurzającego, czy substancji psychotropowej, a wyłącznie to czy z danej transakcji osiągnie dochód wyrażający się dla niego różnicą pomiędzy kosztami nabycia a przychodem ze sprzedaży. Zdaniem Sądu odrębna ocena

każdego z zachowań opisanych w zarzutach I-III i VI, a tym samym przypisanie oskarżonemu nie jednego, a czterech przestępstw, skutkowałaby ułomnością rozstrzygnięcia wynikająca z nieuwzględnienia faktycznego zamiaru oskarżonego.

Ów zamiar wyrażał się w pozyskiwaniu środków na utrzymanie, przy czym przedmiotowa działalność R. S. była powtarzalna. Wielość kontaktów z M.A.D. i M. J. dowodzi, że w każdym tygodniu oskarżony uczestniczył w kilku transakcjach. To zaś oznacza, że dochody jakie osiągał z tej działalności miały charakter stały w rozumieniu art. 65§1 k.k. Sąd stoi na stanowisku, że w warunkach art. 65§1 k.k. odpowiada każdy kto z przestępczej działalności osiąga regularne dochody – i to niezależnie o tego w jakim stopniu zaspakajały one jego potrzeby (analogicznie SN w postanowieniu z 13 lutego 2008 r. w sprawie III KK 369/07; OSNKW 2008/6/46 oraz (...) Prawnej LEX nr 359291).

Powyżej zaprezentowana wykładnia pojęcia „znaczna ilość” dotyczy m.in. przestępstwa udziału w obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi wbrew ustawie. Z ustaleń Sądu wynika, że przedmiotem przepisanego R.R. S. w pkt. 1.a czynu było nie mniej niż 2.300 g marihuany, 300 g amfetaminy i 2000 g modafenu, a więc ogółem ilości pozwalające na przygotowanie 27.600 dawek wystarczających na osiągnięcie przez zażywającego celu innego niż medyczny (w tym 4.600 z marihuany, 3.000 z amfetaminy oraz 20.000 z modafenu). Determinowało to obowiązek zakwalifikowania czynu przypisanego R. S. w pkt. 1.a jako występku z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał R. S., w miejsce zarzucanych mu w pkt. I-III i VI czynów za winnego tego, że: w okresie od stycznia 2014 r. do 27 sierpnia 2015 r. w Ł. okręgu (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj.

- ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniej niż 1.000 gram, które w cenie po 12 zł za gram nabył od M. D. (1),
- suszu ziela konopi innych niż włókniste, które w łącznej ilości, co najmniej 300 gram sprzedał M. J. (1) w cenie od 15 do 22 zł za gram;
- suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1.000 gram, które odpłatnie, w cenie po co najmniej 25 zł za gram nabył od M. D. (1),
- amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 300 gram, które celem odsprzedaży, odpłatnie, w cenie po 7 zł za gram nabył od M. D. (1),
- mefedronu w ilości łącznej co najmniej 2 kilogramów, który odpłatnie w cenie po co najmniej 17 złotych za gram zbył M. D. (1),

przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12§1 k.k. oraz art. 65§1 k.k.

Ad IV/1.b (stan prawny)

Analiza poczynionych na okoliczność zarzutu IV ustaleń faktycznych legła u podstaw przypisania R. S. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12§1 k.k. Należy podkreślić, że odpowiedzialność oskarżonego wynika wyłącznie z współfinansowania uprawy oraz jej doglądania (bez wykonywania czynności związanych z uprawą, a obliczanego na badanie rozwoju uprawy, kontrolę) oraz udziału w podziale marihuany wytworzonej z zebranego przez współsprawców (A. J. oraz M.A.D.) i wysuszonego przez A. J., pod nadzorem M.A.D. ziela.

Kluczowym w zakresie ustalenia współsprawstwa R.R. S. jest to, że podczas rozmowy inicjującej zorganizowanie uprawy R.R. S. towarzyszył on M.A.D. i, choć to M.A.D. prowadził rozmowę z A.J., oskarżony jednak nie negował treści artykułowanych przez, wstępującego i w jego imieniu, M.A.D. twierdzeń, następnie przekazał M.A.D. kwotę pieniędzy na sfinansowanie uprawy, a podczas uprawy kontrolował ją. To, że taki był cel wizyt R.R. S. w trakcie trwania uprawy wynika wprost z faktu, że wcześniej (przed uprawą), jak i później (po podziale suszu) nie odwiedzał A.E. J.. W konsekwencji więc udział oskarżonego w uprawie sprowadzał się do udziału w jej sfinansowaniu z założeniem, że część wytworzonej z uprawianego ziela marihuany przypadnie jemu. Rzecz jasna owo porozumienie obejmowało także wytworzenie środka odurzającego z ziela zebranego z uprawy – bowiem R.R. S. w zamian za współfinansowanie uprawy miał otrzymać, i rzeczywiście otrzymał, gotową (wysuszoną) marihuanę. Przekazując M.A.D. pieniądze na uprawę oskarżony z góry zakładał, że w zamian otrzyma susz, a tym samym swoim zamiarem obejmował nie tylko zorganizowanie i przeprowadzenie uprawy ale i zbiór ziela oraz wytworzenie z niego środka odurzającego.

Będąca przedmiotem uprawy ilość co najmniej 70 roślin wystarczała do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany. Faktycznie z uprawy wytworzono 900 g tegoż środka.

Podstawą zakwalifikowania zachowania R.R. S. polegającego na uprawie co najmniej 70 roślin konopi innych niż włókniste jako wyczerpującej znamiona typu kwalifikowanego jest to, że z uprawy uzyskano 900 g suszu ziela konopi innych niż włókniste, co z kolei ostatecznie przesądziło o zakwalifikowaniu rzeczony uprawy co najmniej 70 roślin jako zachowania ukierunkowanego na pozyskanie znacznej ilości środka odurzającego. To samo dotyczy zakwalifikowania wytworzenia 900 g marihuany jako wytworzenia „znacznej ilości” środka odurzającego. Dokonując subsumpcji przedmiotowego zachowania sąd pominął zbiór ziela penalizowany ust. 2 art. 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jako czynu współukaranego w kontekście działania objętego zamiarem uprawy w celu wytworzenia marihuany, czego konieczny etapem finalizującym czynność modalne wyodrębniające uprawę, a poprzedzającym wytwarzanie (w przypadku marihuany jest to suszenie) pozostaje – odrębnie penalizowany – zbiór ziela.

Zważywszy powyższe Sąd uznał R. S. (1) za winnego tego, że: w pierwszej połowie 2014 r. w Ł. woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z prawomocnie skazanym A. J. i M. D. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uprawiali konopie inne niż włókniste w ilości, co najmniej 70 roślin przy czym uprawa ta dostarczyła znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, a następnie po ścięciu roślin wysuszyli je wytwarzając znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany w ilości, co najmniej 900 gram suszu.

Ad V/1.c (stan prawny)

R. S. (1) dokonując w okresie 2012-2013 r., w Ł., nabycia od M. D. i K. K. 1 kg, tj. 1.000 g, marihuany czynił to w celu odsprzedaży przedmiotowego środka odurzającego osobom zajmującym się sprzedażą detaliczną. Nabycie miało charakter odpłatny a oskarżony w zamian za zakupioną marihuanę zadysponował na rzecz zbywcy kwotą 15.000 zł. Będąca przedmiotem transakcji ilość 1.000 g odpowiadała 2.000 jednorazowych dawek wystarczających do wywołania u osoby zażywającej stanu odurzenia, a więc osiągnięcia innego celu niż medyczny. Czynność nabycia marihuany skutkująca przejściem władztwa nad przedmiotem umowy w korelacji z zamiarem odsprzedaży dilerom determinuje ustalenie, że oskarżony wyczerpał znamiona „uczestnictwa w obrocie” – jednej z dwóch postaci, obok „wprowadzenia do obrotu”, przestępnego udziału w obrocie środkiem odurzającym penalizowanego art. 56 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1.030 ze zm.). Oskarżony bowiem przyjął odpłatnie od M. D. susz ziela konopi innych niż włókniste będący środkiem odurzającym grupy I-N.

Zważywszy powyższe Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w bliżej nieokreślonym dniu 2012/2013 r. w Ł. wbrew przepisom ustawy, to jest art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste - marihuany w ilości 1.000 gram, które odpłatnie w cenie po co najmniej 15 złotych za gram nabył od M. D. i K. K. (1).

Ad VII/1.d (stan prawny)

Przyprowadzając w 2014 r. do M. D. mężczyznę identyfikowanego przez ww. nazwiskiem lub pseudonimem (...) lub (...) oraz przedstawienie ich sobie celem umożliwienia owemu mężczyźnie nabycia od M.A.D., a M.A.D. zbycie temuż, amfetaminy determinuje ustalenie, że R. S. (1) powyższym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa udziału w obrocie amfetaminą w postaci zjawiskowej pomocnictwa z art. 18§3 k.k. Oskarżony działał wówczas z bezpośrednim, kierunkowym zamiarem, by pomiędzy (...) lub (...), a M.A.D. doszło do transakcji, która wyczerpywała znamiona udziału w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej. Z momentem dokonania prezentacji kontrahentów i sprecyzowania celu, w jakim przyprowadził nabywcę do zbywcy oskarżony wyczerpał znamiona pomocnictwa. Fakt, że w jego obecności faktycznie doszło do transakcji ma znaczenie jedynie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości.

Obowiązująca definicja pomocnictwa oparta jest na „ułatwieniu” popełnienia innej osobie czynu zabronionego. Zachowanie pomocnika nie musi być ani koniecznym, ani nawet istotnym warunkiem dokonania. Wystarczy, gdy pomocnik chcąc pomóc w dokonaniu czynu zabronionego innej osobie ułatwi to poprzez własne działanie – choćby o nieistotnym znaczeniu.

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości omawianego czynu był znaczny. Oskarżony ułatwił bowiem dokonanie czynu, którego przedmiotem była ilość amfetaminy oczywiście przewyższająca minimum nakazujące przyjęcie postaci kwalifikowanej, opartej na znamieniu „znacznej ilości” (10.000 dawek pozwalających na wywołanie u zażywających innego niż medyczny celu) oraz to, że do dokonania czynu faktycznie doszło.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał R. S. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w 2014 r. w Ł. woj. (...) udzielił pomocy M. D. (1) w ten sposób, że działając w zamiarze aby ten wbrew przepisom ustawy tj. art. 33-35, art. 37 i art. 40 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w ilości 1 kilograma amfetaminy, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu w ten sposób, że przywiózł i zapoznał z M. D. (1) odbiorcę narkotyków o nazwisku lub pseudonimie (...) lub (...) kwalifikując powyższe jako występki wyczerpujący dyspozycje art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.).

Ad XII i XIII/3.a (stan prawny)

Ujawniony w toku rozprawy materiał dowodowy na okoliczność zarzutów XII i XIII nie pozwala na przypisanie oskarżonemu T. K. (1) zachowań objętych znamionami uprawy ziela konopi innych niż włókniste, jego zbioru, czy też wytworzenia marihuany. W konsekwencji, w zakresie zachowania zarzucanego T.J. K. w pkt. XII ocenie prawnej poddano jedynie udział w obrocie 2.000 g marihuany poprzez jej odpłatne przekazania M.A.D. w zamian za 18.000 zł. Nadmienić należy, iż Sąd przypisał oskarżonemu w tym zakresie jedynie „udział w obrocie” nie zaś zarzucane „wprowadzenie do obrotu”, bowiem z ustaleń nie wynika, by oskarżony był zaangażowany w wytworzenie przedmiotowego środka albo był pierwszym podmiotem dokonującym obrotu tę partią marihuany. W zakresie zachowania z pkt. XIII dotyczy to „udziału w obrocie” 400 g marihuany nabytej od M. D. w cenie po 26 zł za gram. Warto również zaznaczyć, że przedmiotem każdego z ww. czynów była znaczna ilość środka odurzającego w postaci marihuany. Ilości 2.000 g marihuany pozwala na przygotowanie 4.000 dawek, zaś i 400 g – odpowiednio 800 dawek.

I w tym wypadku każde przedmiotowych zachowań zostało zrealizowane przez oskarżonego w wykonaniu tego samego zamiaru. Wskazuje na to zbieżność czasowa oraz ilości (2 kg marihuany będącej przedmiotem zbycia i 400 g marihuany będącej przedmiotem nabycia), które pozwalają na stwierdzenie, że T.J. K. nie był weekendowym, czy też klubowym dilerem, a handlarzem, który kupował i sprzedawał marihuanę współpracując z M. D., który nie zażywał jej, nie prowadził sprzedaży detalicznej, a tylko sprzedaż hurtową, wchodząc w relacje wyłącznie z osobami trudniącymi się handlem narkotykami w znacznych ilościach. Oskarżony realizował ten sam, obejmujący całość akcji przestępczej, w zamiar. Nieustająco, we wskazanym okresie pozostawał w gotowości do wykorzystania powtarzającej się sposobności do popełnienia przestępstwa i tę sposobność wykorzystywał. Oczywiście u nie zakładał z góry konkretnych zachowań czy transakcji, a jedynie w ogólnych zarysach zakładał wykonywanie czynności składających się na czyn ciągły,

zakładając podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się ku temu okazji (zob. wyrok SA w Katowicach z 5.03.2015 w sprawie II AKa 2/15; (...) Prawnej LEX nr 1711708).

Zważywszy powyższe Sąd uznał T. K. (1), w miejsce zarzucanych mu w pkt. XII i XIII czynów za winnego tego, że w okresie od 01 stycznia do 31 grudnia 2014 r. w Ł., okręgu (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12§1 k.k.

Kara

W uzasadnieniu zastosowanej represji karnej w związku z czynami, co do których Sąd ponad wszelką wątpliwość ustalił sprawstwo oskarżonych, na wstępie zostaną zaprezentowane okoliczności podmiotowe dotyczące oskarżonych mające znaczenie z punktu widzenia przesłanek wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. dla wymiaru każdej z kar.

R. S. (1) jak i T. K. (1) dokonując przypisanych czynów działali w sposób zawiniony – mając możliwość rozpoznania znaczenia czynów jak i pokierowania własnym postępowaniem.

W odniesieniu do R. S. (1) Sąd nie dopatrył się jakiegokolwiek istotnej okoliczności łagodzącej przy jednoczesnej wielości okoliczności obciążających. Oskarżony, mimo możliwości intelektualnych zakończył edukację na szkole podstawowej, a jednocześnie nie podjął żadnej pracy, którą można by nazwać legalną. Przypisanych czynów dopuścił się będąc uprzednio karany i to także za przestępstwa podobne (udział w obrocie znaczną ilością narkotyków oraz odpłatne udzielanie narkotyków), po części w trakcie uprzednio trwających postępowań karnych (wyroki opublikowano 25 listopada 2013 r. oraz 17 grudnia 2015 r.). Uczynił to mając pełną świadomość dolegliwości izolacji więziennej (wszak w poprzednim postępowaniu stosowano wobec niego areszt). W konsekwencji, mimo młodego wieku oskarżonego Sąd uznał, iż w jego przypadku cele wychowawcze kary ustępują przed funkcją odpłaty oraz celami zapobiegawczymi.

W pkt. 1.a, 1.c i 1.b Sąd przypisał R. S. dokonanie czynów penalizowanych m.in. art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.). Przy czym ustawodawca nakazuje wymierzyć za czyn wyczerpujący znamiona tegoż karę pozbawienia wolności od 2 do 12 lat i kary grzywny.

Uznawszy R. S. za winnego dokonania czynu przypisanego w pkt. 1.a, wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12§1 k.k. oraz art. 65§1 k.k. Sąd, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 65§1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny. Rozstrzygając o wymiarze kary Sąd miał na uwadze czas działania przestępnego, ilość czynów jednostkowych konstruujących przedmiotowy czyn ciągły, działanie w warunkach ustawowej okoliczności obostrzającej z art. 65§1 k.k. oraz ilość i rodzaj środków odurzających i substancji psychotropowych będących przedmiotem przypisanych oskarżonemu zachowań.

Sąd ustalił, że stopień społecznej szkodliwości przypisanego R.R. S. w pkt. 1.a czynu był znaczny. Uwzględniono tu to, że oskarżony, co do zasady uczestniczył w obrocie marihuaną, a więc narkotykiem miękkim, uzależniającym jedynie psychicznie. Jednak nie był w tym względzie purystą, bowiem nie stronił od amfetaminy i mefedronu, a więc substancji psychotropowych silnie uzależniających. Jednocześnie przedmiotem poszczególnych transakcji jednostkowych składających się na ów czyn ciągły, tak w przypadku marihuany, jak i substancji psychotropowych, były na tyle duże, że w sposób zdecydowany wykraczały poza minimum określające „znaczną ilość” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Różnorodność narkotyków, wielość zachowań oraz ich ilość mają znaczenie nie tylko dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego zachowania ale i pozwalając na ustalenie stopnia winy oskarżonego, który Sąd uznaje za bardzo wysoki.

Art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) Sąd przyjął za podstawę wymiaru kary również i w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. 1.c. Okoliczność relewantne dla wymiaru kary za ten czyn to fakt, że był on chronologicznie pierwszym spośród będących przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, miał charakter zachowania jednorazowego, a jego przedmiotem była marihuana. W przeciwwadze pozostaje jedynie ilość (1.000 g) istotnie wykraczająca poza minimalną ilość nakazującą szeregowanie zachowania, którego jest przedmiotem, jako występkę kwalifikowanego ze względu na „znaczną ilość”.

Biorąc pod uwagę powyższe w odniesieniu do tegoż czynu Sąd uznał, że czyniącą zadość zasadom kary sprawiedliwej będzie kara odpowiadająca minimum ustawowemu (w odniesieniu do kary pozbawienia wolności), tj. 2 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 19§1 i 2 k.k. art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) przyjęto za podstawę wymiaru kary także i za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) przypisany R.R. S. w pkt. 1.d. I w tym wypadku czyn miał postać zachowania jednorazowego, jednak zdecydowanie istotniejszym jest to, że oskarżony dopuścił się go w formie zjawiskowej pomocnictwa. Okoliczności te legły u podstaw ustalenia, że nawet najłagodniejsza kara przewidziana przez ustawę byłaby karą niewspółmiernie surową, a poprzez to i niesprawiedliwą. Są miał tu na uwadze również wewnętrzną sprawiedliwość orzeczenia, która nie pozwalała na wymierzenie i za ten czyn kary odpowiadającej minimum ustawowemu. Oczywiście, oskarżony nie był pomocnikiem przypadkowym i działał z premedytacją, ale przecież nie większą niż ta skutkująca sprawczym udziałem w obrocie taką samą ilością takiego samego narkotyku.

Są to okoliczności, które w oparciu o art. 60§1 k.k., legły u podstaw nadzwyczajnego złagodzenia kary za ten czyn i wymierzeniu tejże w oparciu o zasady zdefiniowane w art. 60§6 k.k. W tym wypadku Sąd uznał za karę czyniącą zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości karę roku pozbawienia wolności.

Za przypisany w pkt. 1.b czy wyczerpujący dyspozycję art. 53 ust. 1 i art. 63 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12§1 k.k. Sąd, na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny, przy czym zobligowany był wymierzyć te kary w wymiarze od 3 do 15 lat oraz od 10 do 540 stawek dziennych.

Sąd uwzględnił przytoczone powyżej podmiotowe okoliczności obciążające. W zakresie okoliczności przedmiotowych mających znaczenie dla wymiaru kary, po stronie okoliczności obciążających przyjęto wielkość uprawy, która pozwalała na uzyskanie ilości marihuany znacznie przekraczających wielkość parudziesięciu dawek jednorazowych stanowiących cezurę typu kwalifikowanego. Wszak z będących przedmiotem uprawy 100 roślin dojrzało 70, z których pozyskano 900 g suszu, a więc ilość wystarczającą do jednorazowego odurzenia 1.800 osób. Z okoliczność obciążającą w tym wypadku uwzględniono także działanie wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami oraz fakt, że przedmiotem porozumienia była nie tylko uprawa, ale i zbiór ziela oraz – co kluczowe – wytworzenie marihuany. Jednocześnie jednak po stronie okoliczność łagodzących, i to o znaczeniu istotnym, Sąd uwzględnił niewielkie zaangażowane oskarżonego w osiągnięcie, uzgodnionego z innymi współsprawcami przestępnego celu. Oskarżony wszedł w porozumienie dot. wspólnej uprawy ziela konopi innych niż włókniste z M.A.D. oraz A.E. J., jednak jego aktywność ograniczała się do wizyt (z M.A.D.) u A.E. J., udziału w rozmowie, podczas której doszło do zadzierzgnięcia przestępnego porozumienia, współfinansowania uprawy oraz kontrolowania postępu wzrostu roślin.

W ocenie Sądu opisane okoliczności, z naciskiem na rolę oskarżonego, nakazywał orzeczenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, przy czym ważąc ogół omówionych okoliczności za karę sprawiedliwą Sąd uznał orzeczoną

karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 m-cy. W ocenie Sądu jest to kara odzwierciedlająca bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, ale i nie przekraczająca stopnia winy R.R. S. definiowanego niewielkim stopniem osobistego zaangażowania oskarżonego w osiągnięciu przestępnego zamierzenia.

Za każdy z przepisanych oskarżonemu R.R. S. czynów, pomijając ten, za który orzeczono karę nadzwyczajnie złagodzoną, Sąd zobligowany był orzec obok kar pozbawienia wolności także i kary grzywny (...podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności...) w wymiarze określonym w art. 33§1 k.k. tj. od 10 do 540 stawek dziennych. Ustalając wymiar grzywien Sąd miał na uwadze ogół wskazanych powyżej okoliczności oraz konieczność takiego ukształtowania represji karnej, by dolegliwość finansowa była dla oskarżonego odczuwalna ale nie dominowała. W przypadku czynu przepisanego w pkt. 1.a konieczne było także podkreślenie nie tylko działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale i faktu uczynienia sobie przez oskarżonego z popełnienia przypisanego czynu stałego źródła dochodu, a także innych rozstrzygnięć penalnych o charakterze finansowym (pkt. 1.f). W konsekwencji, obok omówionych kar pozbawienia wolności Sąd orzekł wobec oskarżonego R.R. S. za czyn przypisany w pkt. 1.a karę 300 stawek dziennych grzywny, za czyn przypisany w pkt. 1.b karę 150 stawek dziennych grzywny, a za czyn przepisany w pkt. 1.c karę 100 stawek dziennych grzywny. Uwzględniając wiek R.R. S., jego sytuację majątkową, brak wyuczonego zawodu oraz sytuację rodzinną Sąd ustalił wysokość stawki dziennej na 20 złotych. W toku postępowania ustalono, że zachowania opisane w pkt. 1.a tiré 2. i 5. skutkowały dla R. S. korzyścią majątkową definiowaną jako osiągnięty przychód ze sprzedaży marihuany (analogicznie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r. w sprawie V KK 154/15; (...) Prawnej LEX nr 1820406). Ów przychód określają odpowiednio kwoty: nie mniej niż 4.500 zł (300 g × 15 zł) oraz 34.000 zł (2.000 × 17 zł). Ustalenia te, wespół z obligatoryjnym charakterem środka penalnego z art. 45§1 k.k., legły u podstaw rozstrzygnięcia z pkt. 1.f.

Zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie korzyści majątkowej jakie R. S. osiągnął z dokonania przestępstw przypisanym mu w pkt. 1.b i 1.c. Rozważając zakres działalności przestępczej R.R. S., której przedmiotem był udział w uprawie i wytworzeniu, wspólnie z innymi osobami, 900 g marihuany (1.b) oraz udział w obrocie 1 kg marihuany (1.c) Sąd uznał, że dla podkreślenia charakteru przestępstw, godzących wszak w zdrowie publiczne, a tym samym i osiągnięcia celu wychowawczego – tak wobec sprawcy, jak i społeczeństwa, konieczne jest orzeczenie wobec ww. oskarżonego środków karnych w postaci nawiązek na rzecz fundacji statutowo zajmującej się zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii. Powyższe uczyniono w oparciu o art. 74 ust. 4 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.).

Fakt orzeczenia wobec R. S. (1) za pozostające w zbiegu, przypisane mu w pkt. 1.a-1.d czyny kar tego samego rodzaju obligował do orzeczenia kary łącznej - zgodnie z regułą stanowiącą art. 85§1 k.k. Zważywszy postanowienia art. 86§1 k.k. Sąd zobowiązany był orzec wobec ww. oskarżonego w miejsce kar jednostkowych:

- a) pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. 1.a-1.d karę łączną w wymiarze od 3 lat i 6 m-cy (najwyższa z kar podlegających łączeniu) do 11 lat i 6 m-cy (suma kar podlegających łączeniu)
- b) grzywien orzeczonych w pkt. 1.a-1.c kare łączna w wymiarze od 300 do 550 stawek dziennych.

Fakt, iż każde z zachowań, za które wymierzono kary podlegające łączeniu wyczerpuje znamiona przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, chroniących to samo dobro prawne, wespół z jednością miejsca dokonania czynów nakazywał orzeczenie kar łącznych w dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Jednakże zważywszy, to, że działalność przestępcza była realizowana przez R. S. na przestrzeni niemal 3 lat, w czasie trwania i po zakończeniu uprzedniego postępowania karnego o przestępstwa podobne Sąd uznał, że karami łącznymi czyniącymi zadość wymogom art. 53 k.k. i uwzględniającymi relacje przedmiotowo-podmiotowe zachodzące pomiędzy czynami, za które wymierzono kary jednostkowe, a jednocześnie uwzględniającymi dolegliwość orzeczonych innych rozstrzygnięć wynikających ze skazania będą kary: 6 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny. Kary te Sąd postrzega jako kary sprawiedliwe.

Za przypisany T. K. (1) czyn wyczerpujący dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1030 ze zm.) w zw. z art. 12 §1 k.k. Sąd zobligowany był wymierzyć

oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze od 2 do 12 lat oraz karę grzywny w wymiarze od 10 do 540 stawek dziennych. Zważywszy po stronie okoliczności łagodzących dotychczasową niekaralność oskarżonego, jego wiek i warunki osobiste (oskarżony założył rodzinę) oraz rodzaj narkotyku będącego przedmiotem działania, a po stronie okoliczności obciążających to, że ilości marihuany każdorazowo, w każdym z dwóch czynów jednostkowych, istotnie przekraczała minimalne ilości obligujące do ustalenia, że przedmiotem działania była „znaczna ilość” środka odurzającego (łącznie 4.800 dawek pozwalających zażywającym na osiągnięcie celu odurzenia) Sąd za współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynu uznał kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny. Nadmienić należy, że orzeczenie kary grzywny było obligatoryjne, przy czym ustalając jej wymiar sąd miał na uwadze, poza wspomnianymi wyżej okolicznościami, także i konieczność zaakcentowania naganności zarobkowania poprzez działalność przestępczą. Zbliżony cel realizuje i art. 45§1 k.k., który w odniesieniu do T.J. K. skutkował orzeczeniem środka penalnego w postaci przepadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej określonej kwotą 18.000 zł – jednak w wypadku tego środka, chodzi o realizację zasad sprawiedliwości społecznej i społeczne poczucie sprawiedliwości (cele niezależne od oskarżonego), zaś w przypadku grzywny, jej wymiar uzależniony jest od stopnia winy, motywacji sprawcy, ustalonego priorytetu celów wychowawczych lub zapobiegawczych, które kara ta ma osiągnąć w stosunku do sprawcy – z uwzględnieniem również i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na podstawie art. 33§3 k.k. Sąd w odniesieniu do T. K. ustalił wartość stawki dziennej na kwotę 40 zł. Uzasadniają to możliwości zarobkowe oskarżonego, które były i są zdecydowanie większe, niż te R.R. S., który od listopada 2017 r. nie ma możliwości zarobkowania.

Na podstawie art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył R.R. S. oraz T.J. K., na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w ramach tymczasowego aresztowania (pkt. 1.h oraz 3.c).

Koszty

Na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt. 6 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 6 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) – w odniesieniu do R. S. (1) oraz art. 2 ust. 1 pkt. 5 oraz art. 3 ust. 1 wspomnianej ustawy w stosunku do T. K. (1) Sąd ustalił, determinowane wymiarem kar, należne od oskarżonych opłaty. I tak z tego tytułu na rzecz Skarbu państwa zasądzono od:

c) R.R. S. kwotę 2.000 zł,

d) T.J. K. kwotę 2.200 zł.

O wydatkach orzeczono w oparciu o zasady określone w art. 630 i 633 k.p.k., przy czym kosztami wynikającymi z oskarżenia R. C. (1) orzeczono w oparciu o zasadę z art. 632 pkt. 2 k.p.k.

Szczegółowy wykaz wydatków znajduje się w aktach sprawy. Łączna suma wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa w sprawie to 871 zł. Opis ogółu wydatków z ich kwalifikacją zawarto w wykazie wydatków. W tym miejscu należy jedynie podnieść, że wydatki związane z czynami, za które skazano oskarżonych wyniosły w odniesieniu do:

a) T. K. 70 zł (wyłącznie zryczałtowane koszty doręczeń oraz pozyskania inf. z K.R.K.)

b) R. S. 510 zł (70 zł jw. oraz 440 zł z tytułu zryczałtowanych kosztów konwojowania).